

— Ще взема да го заключа — се ядосваше той. — Ала нѣщо го заболѣ на гърди. Цѣлъ животъ, гдѣто е речено, е прекаралъ въ този ханъ, какъ тѣй да му ключа удари. Баща му съ този ханъ е преживѣлъ, защо да не стори нещо и той.

И спомни си за онези дни, когато нѣмаше новия ханъ. Какво бѣше тогава! Предъ неговия ханъ цѣлъ керванъ отъ кола; крѣчмата гъмжи отъ хора, предъ тезгяха не можешъ да се разминешъ отъ свѣтъ, а сега! . . . Отъ какъ се вдигна новия ханъ — всичко наопъки се обърна. Като че магия му сториха.

— Пъкъ и где да знаешъ, може и магия да е сторено! Тази Иваница Тънката, не е оставила знахарка изъ околността.